

PLA DE CONVIVÈNCIA

LA SALLE BARCELONETA

Í N D E X

Introducció	3
1. Les bases del Pla de Convivència	5
2. El marc del Pla de Convivència	8
2.1 Característiques del Centre i del seu entorn	8
2.1.a El barri de La Barceloneta	8
2.1.b Indicadors socioeconòmics de La Barceloneta	10
2.1.c Dades de La Salle Barceloneta	11
3. Objectius	
3.1 Objectius generals	12
3.2 Objectius específics	12
4. Marc organitzatiu	15
4.1 Gestió i organització educatives	15
4.2 Concreció del Pla de convivència	15
4.3 La Comissió de convivència	16
5. Aspectes que considera el Pla de convivència	18
5.1 Nivells d'intervenció	18
5.1.a L'educació dels valors i actituds	18
5.1.b La resolució de conflictes	18
5.2 Àmbits d'intervenció	18
5.3 Temes a desenvolupar en cada nivell d'intervenció	18
5.3.a L'educació del valors i actituds	18
5.3.b La resolució de conflictes	20
6. Pla d'acció	21
6.1 L'educació dels valors i actituds que afavoreixen la convivència	21
6.2 La resolució de conflictes segons el mètode de les 3 R	22
7. Reflexió final del Pla de convivència Marc de La Salle Catalunya	23
ANNEX 1 Prevenció dels conflictes. Pautes per al professorat	26
ANNEX 2 Fases per a posar en marxa un procés de mediació	31
ANNEX 3 Registre de conflictes	33

L'elaboració del Pla de Convivència ha estat a càrrec d'una Comissió formada per:

- Direcció del centre
- Cap d'estudis de Batxillerat
- Cap d'estudis de Cicles Formatius
- Coordinadora de Pastoral
- Coordinador Pedagògic

Aprovat per l'Equip Directiu amb data 04/04/2024

Pròxima revisió 10/07/2024

INTRODUCCIÓ

AL PLA MARC DE CONVIVÈNCIA DE LA SALLE CATALUNYA

“Conviure” significa compartir vivències junts; conviure es trobar-se i conversar, «donar voltes junts» (cum-versare) en diàleg amistós.

Si «conversem» a l'escola, estem construint la convivència escolar; si ho fem a la societat, a la ciutat, estem construint la ciutadania, la convivència democràtica. El resultat pot ser la construcció de societats més justes, més equitatives i interculturals i, per suposat, més lliures i pacífiques. Aprendre a conviure és una finalitat bàsica de l'educació.”

Convivència i ciutadania, declaració de la Fundació Cultura de Pau

D'alguna manera podem prendre com a motiu d'aquest pla el començament d'aquesta declaració. I això des d'un doble enfocament: per una banda, perquè no és nou que l'espai educatiu sigui un espai de convivència, i per altra perquè la societat i l'alumnat canvien i el document pretén servir com a impuls d'iniciatives, resposta a desafiaments i aprofitament d'oportunitats.

Aquesta és la línia d'aquest pla: recollir el que ja s'ha fet i orientar-lo en diverses direccions.

Tot és així de fàcil i així de difícil. No es tracta de fer res massa diferent al que fem però sí que es tracta fonamentalment de no acontentar-nos amb el que fem.

Durant els darrers anys s'han donat tota una sèrie de canvis en l'escenari educatiu que han encès les alarmes en relació a la convivència escolar, de manera que s'ha fet necessari un tractament específic. Ara bé, també cal tenir molta prevenció amb l'associació entre conflictivitat i convivència. La relació és evident però la convivència no es pot centrar només en afrontar la conflictivitat, ni en glossar els diferents reglaments d'organització i règim intern, sinó en superar-la i construir estratègies que promoguin una convivència efectiva.

Considerem que la conflictivitat a l'aula és un reflex de la conflictivitat social, i també s'imposa una reflexió entorn als mecanismes i processos de socialització que han fet canviar l'escenari. Sense renunciar a la idea tan necessària d'una escola transformadora de la societat (aquella utopia tan necessària), tampoc no assumim que l'escola hagi de tenir la funció correctora de distorsions socials en la mesura que no és la única responsable de l'educació. L'escola és un espai privilegiat, però també fràgil i vulnerable. I finalment també cal prevenir-nos contra una idea dogmàtica o sacralitzada de la convivència, que estigmatitzi el conflicte, i no l'atengui com l'expressió de conflictes més profunds.

Vivim en una etapa de tensions. Per una banda, en una tensió entre la construcció de la convivència i l'afrontament del conflicte, aquí hi hauria un indicador del funcionament del pla. I per altra banda,

en una altra tensió entre la insuficiència dels mecanismes i estructures actuals i l'assoliment d'una situació normalitzada (que no regulada). El pla ha de servir, doncs, perquè la convivència sigui la norma i no l'excepcionalitat. En relació a això darrer, cal, però, fugir de dramatismes i reconèixer totes aquelles accions que tradicionalment s'han desenvolupat al centre que han contribuït i contribueixen a la construcció de convivència, i per això es tracta d'integrar-les en un marc que les coordini i les potenciï.

AL PLA DE CONVIVÈNCIA DE LA SALLE BARCELONETA

La convivència és un valor per si mateix i aquest valor és imprescindible per assolir els objectius que té assignats l'escola. La convivència permet crear un clima de confiança i companyerisme del qual tots en som responsables i del què tots en gaudim. Sense aquest clima, sense aquest ambient, el procés de socialització i formació que l'escola ha d'oferir, no es pot aconseguir.

La convivència es fonamenta en valors com la responsabilitat, la justícia, el respecte, el diàleg, la generositat, la solidaritat i la tolerància.

Conviure vol dir, també, viure amb tensions i, fins i tot, conflictes. Les tensions i els conflictes s'han de saber prevenir però quan esdevenen inevitables s'han de saber reconduir, procurant que les relacions interpersonals es puguin refer. Per aconseguir-ho, en aquest Pla de Convivència, ens basarem en la **mediació** i en el model de les **3 R**:

- **Reconeixement** del dany que s'ha causat
- Assumpció de la **Responsabilitat** dels fets
- **Reparació** del dany

Aprendre a conviure es un procés continuat, de cada experiència n'aprenem. Per aquest motiu, en Els 5 minuts de reflexió de cada dia, en el Pla d'Acció Tutorial i des del Departament de Pastoral es programen activitats per reforçar la convivència en l'escola.

Les famílies tenen, també, un paper molt important pel que fa a mantenir d'un bon clima de convivència al centre. Hi ha situacions en què la intervenció de l'adult, en forma de suport a l'escola, és decisiva.

El present document vol definir les estratègies per crear una bona convivència a l'escola i millorar-la dia a dia.

1. LES BASES DEL PLA DE CONVIVÈNCIA

El present Projecte de Convivència troba la seva fonamentació en:

1.1 El Caràcter Propi de la nostra institució especifica que a La Salle tenim un estil propi que diferencia el nostre estil pedagògic i que també marca les directrius del Pla de convivència.

➤ **Atenció personalitzada**

A La Salle atenem les necessitats, tant acadèmiques com personals, de tot el nostre alumnat, amb senzillesa i en un clima acollidor, del qual en participa tota la Comunitat Educativa. Som sensibles a la interculturalitat i al diàleg interreligiós. A La Salle, la persona de l'alumne/a és el més important.

➤ **Educació integral**

Als Centres La Salle fonamentem la nostra acció educativa en una formació integral de la persona, des d'una concepció cristiana d'aquesta persona i del món. Per això, la formació engloba aquestes capacitats de l'alumne/a: intel·lectuals, relacionals, emocionals, físiques, axiològiques i transcendents.

➤ **Educació en valors**

Per a La Salle són prioritaris els valors de:

- la responsabilitat
- la creativitat
- la justícia
- la convivència
- la interioritat
- la transcendència

A La Salle formem ciutadans/es responsables, oberts a l'altre, crítics i compromesos, amb capacitat per a afrontar els reptes de la societat en què vivim.

1.2 El Reglament de Règim Intern de les escoles de La Salle

1.3 L'informe a la UNESCO de la Comissió Internacional sobre l'Educació per al segle XXI

«La tolerància, estableix l'article 1r de la Declaració de la UNESCO de novembre de 1995, consisteix en el respecte, l'acceptació i la valoració de la rica diversitat de les cultures del nostre món... La tolerància consisteix en l'harmonia en la diferència.» Per a fer possible aquesta harmonia,

cal forjar al llarg de tot el procés educatiu (és a dir, al llarg de tota la vida) actituds de disposició a escoltar, de voluntat de diàleg, d'interacció, d'enriquiment recíproc. Infondre a totes les famílies, escoles, organitzacions privades i públiques l'acompliment dels quatre pilars que la comissió presidida per Jacques Delors va establir per a l'educació al segle XXI: aprendre a conèixer, aprendre a fer, aprendre a ser i aprendre a viure junts.”

L'educació: hi ha un tresor amagat a dins

1.4 Legislació vigent

- **La Llei Orgànica d'Educació de 2/2006, de 3 de maig** estableix a l'article 121 apartat 2n, l'obligatorietat que tots els centres elaborin un Pla de Convivència i l'incloguin dins el Projecte educatiu de centre.
- **El Decret 279/2006, de 4 de juliol**, sobre drets i deures de l'alumnat i regulació de la convivència en els centres educatius no universitaris de Catalunya reforça el caràcter educatiu que han de tenir els processos i les accions que s'emprenquin, tant per prevenir com per corregir conductes inadequades, amb la finalitat de satisfer el dret al desenvolupament personal i el deure d'aprendre i mantenir actituds de responsabilitat per a resoldre conflictes de convivència.
- **Instruccions per a l'organització i el funcionament dels centres.** El projecte de convivència (PdC) és el document que reflecteix les accions que el centre educatiu desenvolupa per tal de capacitar tot l'alumnat i la resta de la comunitat educativa en les bases que han de permetre l'èxit personal i social i la gestió positiva de conflictes. Aquestes accions poden anar adreçades a la millora del clima a l'aula, al centre o a l'entorn, amb el benentès que la permeabilitat entre aquests tres àmbits d'intervenció afavoreix la transferència d'aprenentatges, valors, creences, actituds i hàbits relacionals.

El Projecte de convivència és un document viu, d'acord amb els principis del projecte educatiu de centre i del seu saber fer quotidià. És per això que la seva elaboració no respon a terminis concrets sinó a la necessitat percebuda col·lectivament amb tota la comunitat educativa.

- **Projecte de Convivència. Generalitat de Catalunya. Departament d'Educació.** El ***Projecte de convivència*** és el document que engloba el conjunt d'accions encaminades a la millora de la convivència en el centre educatiu i, per tant, recull les intervencions que el centre docent desenvolupa per tal de capacitar tot l'alumnat i la resta de la comunitat educativa per a la **convivència i la gestió positiva de conflictes**.

Aquestes accions poden anar adreçades a la millora de la convivència a **l'aula, al centre o a l'entorn**, en el ben entès que la permeabilitat entre aquests tres àmbits d'intervenció afavoreix la transferència d'aprenentatges, **valors, creences, actituds i hàbits relacionals**.

També recull els mecanismes que el centre estableix a l'hora de **resoldre els conflictes** que es produeixen en els tres àmbits als que s'ha fet esment (aula, centre, entorn) i de crear una **atmosfera de treball i convivència** segura i saludable.

El **Projecte de convivència** representa per als centres una manera de pensar en com treballar el desenvolupament personal i col·lectiu de cada alumne.

2. MARC DEL PLA DE CONVIVÈNCIA

2.1 Característiques del centre i del seu entorn

2.1.a El barri de La Barceloneta

El territori de forma triangular que ocupa la Barceloneta té una superfície de 71 hectàrees. El barri es va assentar sobre els terrenys guanyats al mar des del segle XV, quan es va construir l'espigó del port (1474) i es va generar una sedimentació lenta de terres i sorres procedents del Besòs i del litoral adjacent al voltant de l'illa de Maians, situada aproximadament on hi ha les instal·lacions de l'estació de França.

El precedent més immediat de construcció del barri és el projecte del capità general Marquès de Castel Rodrigo, que el 3 d'octubre de 1718 va determinar la creació del "Barrio de la Playa", a fi d'allotjar els ciutadans que havien vist enderrocades les seves cases amb motiu de la construcció de la Ciutadella a la Ribera. Aquest projecte es va encarregar a l'enginyer militar Pròsper Verboom.

L'enginyer militar Juan Martín Cermeño, per iniciativa del capità general Marquès de la Mina, va començar el 1749 un projecte nou i definitiu que respongués de manera modèlica a un conjunt complex de necessitats: acabar amb la desorganització de les construccions de l'Arenal i afrontar l'escassetat d'habitatges a la Barcelona emmurallada, preveure la insuficiència del port medieval i de les seves instal·lacions i també tenir el control militar de la població assentada en un solar d'immillorable posició estratègica. La necessitat de construir el nou barri com a compensació per l'enderrocament de les cases de la Ribera apareix citada de manera secundària.

Al projecte es preveia una àmplia urbanització d'esquema octogonal, composta per quinze carrers paral·lels al port, de 7,5 metres d'amplada, creuats per altres tres de transversals de 9,3 metres. Les cases, de planta baixa i un pis, destinades en principi a una sola família i en règim de propietat, eren uniformes quant a les dimensions (8,4 per 8,4 metres), materials, distribució i decoració externa. Estaven alineades en illes rectangulars extremadament allargades i estretes.

La construcció de la Barceloneta ha estat considerada com un dels millors exemples de l'urbanisme barroc peninsular. La voluntat de lluitar contra la insalubritat natural d'aquells terrenys i de fer-los habitables era present quan s'assegurava la plena insolació dels carrers amb l'alçaria mínima de les cases, i per fet que l'estretor de les illes de cases rectangulars, construïdes amb orientació nord-sud, a resguard del vent de llevant, permetia que totes les habitacions tinguessin finestres a l'exterior i per tant ventilació creuada entre les dues façanes.

Fins a mitjan segle XIX, les activitats dels habitants de la Barceloneta es relacionaven essencialment amb el mar: la pesca, les activitats portuàries, la construcció de vaixells de vela i la fabricació i venda dels aparellaments. L'any 1846, l'Ajuntament de Barcelona va prohibir la instal·lació d'indústries noves amb màquines de vapor dins del recinte emmurallat. Moltes de les que ja hi havia i de les de nova creació es van edificar a les poblacions més properes, fora de les muralles: Sants, Poblenou i la Barceloneta. Va ser aleshores quan la industrialització va començar a penetrar el barri. La proximitat al port, que facilitava la càrrega de la maquinària pesant i la descàrrega de les matèries primeres, l'espai edificable, i des de 1848 l'estació del ferrocarril de Mataró sota el Portal de Mar, eren elements que els industrials tenien en compte. El 1841 la Barceloneta era ja la segona població metal·lúrgica de Catalunya després de Barcelona, amb les foneries i, sobretot, els tallers Nueva Vulcano (1836).

Amb la instal·lació del primer gasòmetre (1840), que havia obtingut la concessió de l'enllumenat de la ciutat, naixia a la Barceloneta la segona especialització industrial: la producció de gas. Durant la segona meitat del segle XIX, l'assentament d'importants indústries del metall (els tallers Alexandre l'any 1845, la Maquinista Terrestre i Marítima l'any 1855) van anar confirmant el procés iniciat. Al final del segle XIX les especialitzacions de la indústria de la Barceloneta havien quedat ben definides: la metal·lúrgia, el gas i les construccions navals.

A partir dels anys vint del segle XX va començar el procés de desaparició dels grans establiments industrials del barri, provocat per factors com l'augment de la competència i la manca de capital per generar expansió. Les empreses que s'hi van mantenir van ser objecte de destrosses i noves formes d'organització (col·lectivitzacions) durant la Guerra Civil del 1936-1939. Després, van recuperar lentament el ritme.

A partir de mitjan segle XX es van implantar al barri altres sectors industrials. Es tracta sobre tot de tallers de fusteria, construcció de mobles i impremtes, petites fàbriques de productes químics, tallers de joieria i rellotgeria, tallers de confecció, etc. Les grans naus es van substituir per petits tallers on es desenvolupaven les especialitats més diverses: construccions metàl·liques, de maquinària elèctrica i mecànica, reparacions d'automòbils, de ràdios, de televisors. Aquests canvis es van deure a causes com l'aprofitament per a l'habitatge d'un barri necessari per a una ciutat creixent, i que per causa de la gran densitat només podia oferir l'escassa superfície dels baixos de les cases a una indústria encara urbana i de poca inversió.

Des de l'enderrocament de les muralles de Barcelona i especialment amb la creació de dues línies de tramvies que enllaçaven el centre de la ciutat amb els banys, la Barceloneta industrial i portuària es va transformar també en el balneari de la ciutat. D'aquí engega la manifesta terciarització dels serveis del final del segle XX (hostaleria, oci, etc.).

2.1.b Indicadors socioeconòmics de La Barceloneta

	LA BARCELONETA	CIUTAT VELLA	BARCELONA
POBLACIÓ	16.222	111.891	1.628.090
SUPERFÍCIE (Km2)	1,3	4,4	102,2
DENSITAT (Hab/Km2)	12.338	25.596	15.926
POBLACIÓ PER SEXE			
Dones	8.101	52.587	853.200
Homes	8.121	59.304	774.890
Població per edat (en %)			
0 – 14	9,8	9,5	11,8
15 – 24	8,8	10,1	9,5
25 – 64	60,5	65,0	58,4
65 i més	20,9	15,4	20,3
Població per lloc de naixement (en %)	LA BARCELONETA	CIUTAT VELLA	BARCELONA
Barcelona	46,9	34,1	51,8
Resta Catalunya	4,3	5,2	7,4
Resta Espanya	17,4	16,0	20,7
Estranger	31,5	40,9	20,1
Població per nacionalitat (en %)	LA BARCELONETA	CIUTAT VELLA	BARCELONA
Espanyols	70,7	59,1	81,9
Estrangers	29,3	40,9	18,1
	LA BARCELONETA	CIUTAT VELLA	BARCELONA

Taxa de natalitat / 1000 hab	7,8	8,8	9,1
Població de més de 65 anys que viu sola (en %)	32,9	32,7	25,3
Renda familiar disponible per habitant	65,9	71,1	100,0

Pel que fa als centres educatius del barri de La Barceloneta:

Centres concertats

- La Salle Barceloneta (BAT / FP)

Centres públics

- LLI pública La Mar. Andrea Doria, 38
- CEIP Alexandre Galí. Pg. Marítim, 11
- CEIP Mediterrània. Pg. Marítim, 5
- IES Joan Salvat i Papasseit. Pg. Salvat Papasseit, 11
- IES Narcís Monturiol. Harmonia, 1

2.1.c Dades de La Salle Barceloneta

La Salle Barceloneta fou inaugurada el 19 de març de 1890, amb 200 alumnes i 4 germans, gràcies a la iniciativa de la senyora Dorotea de Chopitea.

L'escola, però, va ser destruïda en dos moments de la nostra història: la Setmana Tràgica (1909) i la Guerra civil (1936-1939). Després de l'incendi que destruï l'escola per primera vegada, el centre es tornà a reconstruir ràpidament però, després de la Guerra, va caldre esperar fins a l'any 1957 per a la seva reconstrucció.

En l'actualitat, impartim Batxillerat, vies d'Humanitats i de Ciències Socials, Ciències i Tecnologia i Música i arts escèniques, amb 6 grups, Cicles formatius de grau mitjà de les següents especialitats:

- Gestió administrativa
- Activitats comercials
- Electromecànica de vehicles
- Vídeo, discjòquei i so (2 grups)
- Sistemes microinformàtics i xarxes

I Cicles formatius de grau superior:

- Automoció
- Animació 3D, jocs i entorns interactius

3. OBJECTIUS

3.1. Objectius generals

- **Educar per a la convivència**

Fomentar que els nois i noies es coneguin i es respectin a ells mateixos i als seus companys i companyes és, sens dubte, una tasca que no es pot deixar a l'atzar. D'aquí la necessitat de sistematitzar accions educatives específicament adreçades a la construcció de valors i al desenvolupament de la competència social de tot l'alumnat.

- **Prevenir les conductes problemàtiques**

Construir un clima de convivència positiu al centre requereix, igualment, preveure aquelles situacions conflictives que, si no es detecten i reconduïxen a temps, poden derivar en conductes contràries a la convivència. Per tant, cal comptar amb mecanismes de detecció de conductes problemàtiques i amb estratègies de prevenció per evitar-les. La tasca tutorial resulta especialment efectiva.

- **Intervenir enfront els conflictes**

Quan la convivència es deteriora per l'existència de conflictes que poden afectar al nostre centre i a les persones que l'integren, s'obre una doble via d'intervenció:

- **Mediadora**

- Posa l'accent en el compromís del propi alumnat en la gestió dels conflictes i en l'exercici voluntari dels seus drets i deures (**Model de les 3 R, veure pàg. 4**).

- **Reglamentària**

- Regula les mesures correctores externes i les sancions aplicables en els casos de conductes contràries a la convivència.

En canvi, quan els conflictes són deguts a trastorns psicològics o experiències vitals en certa manera traumàtiques, la intervenció ha de concretar-se en mesures de caire terapèutic.

3.2. Objectius específics

- Aconseguir alumnes ben educats (la bona educació obre portes, la mala educació les tanca)
- Respectar els companys/es, el professorat, el personal del centre i la família
- Saber relacionar-se de manera empàtica

- Respectar la diversitat i les diferències
- Saber valorar el treball de les altres persones i del professorat.
- Fomentar l'assistència a classe com un deure de tot l'alumnat i un requisit imprescindible per a l'aprenentatge dels continguts de cada matèria (veure pàg. 19)
- Ser puntual com a valor propi i per respecte al temps de les altres persones.
- Incentivar accions tutorialis específiques sobre els riscos de l'alcoholisme, tabaquisme, drogues...
- Educar per al descans i dormir les hores necessàries a la nit per poder treballar i assimilar bé a classe.
- Aprendre a escoltar i saber intervenir per torn.
- Treballar, de manera transversal, els valors inclosos en el Caràcter Propi, tant a Batxillerat com a Formació Professional
- Aprofitar una situació conflictiva per treballar amb l'alumnat els valors del respecte, la tolerància, la no violència, l'honradesa, el treball i la responsabilitat.
- Explicar els canals de comunicació i graus d'intervenció davant situacions conflictives.

Tot plegat, el que cerca és crear una bona convivència a través de:

- Impulsar les relacions entre tots els membres de la comunitat educativa
- Aconseguir la integració efectiva de tot l'alumnat
- Promoure la implicació de tots els membres de la Comunitat Educativa
- Prevenir els conflictes i, si n'és el cas, la gestió positiva d'aquests

I per a aconseguir-ho La Salle Catalunya proposa sis eixos fonamentals d'actuació:

1. CONSTRUCCIÓ DE VALORS I ACTITUDS DE CONVIVÈNCIA

Perquè la convivència no és l'absència de conflicte, sinó que està relacionada amb l'exercici responsable de la nostra llibertat individual i amb la implicació en els projectes col·lectius.

2. CONVIVÈNCIA EN UN ENTORN DEMOCRÀTIC

Hom ha de poder participar en aquells àmbits on les decisions l'afecten, en la mesura que es tracti de qüestions de regulació de la convivència.

3. INTERCULTURALITAT

En tant que entenem la diversitat com a riquesa i la tolerància com un repte que s'ha d'articular a partir del coneixement mutu.

4. IGUALTAT DE GÈNERE

Perquè la igualtat de drets s'ha de materialitzar en una igualtat efectiva, tot eliminant aquelles restes discriminatòries que romanen en les nostres pràctiques socials.

5. PREVENCIÓ DE LA CONFLICTIVITAT I MEDIACIÓ PER A LA RESOLUCIÓ DELS CONFLICTES

En la mesura que el conflicte erosiona la convivència, que la ruptura en la resolució del mateix perllonga la situació, i que aquest es dona en una circumstància que el facilita.

6. INTERVENIR EN LES RELACIONS INTERPERSONALS I AUTOREFLEXIÓ DE L'ALUMNAT

Actuacions a l'aula pel que fa a conductes, actituds, manifestacions. Comprensió de la gestió de la vida social a cada aula i fomentar l'autoreflexió.

Coordinació del professorat.

L'aula com espai d'implicació, d'autonomia i de comunicació.

4. MARC ORGANITZATIU

Si bé de forma dispersa cal reconèixer que són molts i diversos els actors que participen en la creació i millora de la convivència al centre: l'alumnat, el professorat, els tutors i tutores, el Coordinador pedagògic, l'Equip Directiu, el Personal d'Administració i Serveis, les famílies, l'AMPA,...

El centre necessita una organització que gestioni, articuli i doni sentit a les actuacions i processos per poder afavorir el clima de convivència.

El Pla de Convivència ha de ser un document viu, interrelacionat i coherent amb la resta de documents del centre i ha d'establir les funcions de les diferents comissions i/o agents educatius que hi intervenen.

4.1 Gestió i organització educatives

La Salle Barceloneta, com a institució educativa cristiana, i la seva Comunitat educativa, en particular, han de vetllar per a l'existència d'una bona convivència en el centre i entre tots els seus membres. Per assolir-ho hi són implicats:

- L'Equip Directiu i el personal docent
- L'alumnat
- Personal d'administració i serveis
- L'AMPA i les Famílies

La responsabilitat de l'execució del Pla de convivència és de la Comissió de Convivència del centre.

L'Equip directiu, juntament amb el Coordinador pedagògic, promourà el compliment dels objectius del Pla de convivència i avaluarà, en finalitzar el curs, l'assoliment dels seus objectius. Les accions de millora que es vulguin introduir, fruit d'aquesta avaluació, seran comunicades a la Comissió de Convivència.

4.2 Concreció del Pla de convivència

La concreció del Pla de convivència es realitzarà mitjançant:

- Els 5 minuts de reflexió
- Les activitats de tutoria grupal programades en el Pla d'Acció Tutorial de l'escola. En elles es fa especial esment a:

- l'educació en valors
 - les habilitats socials (empatia, assertivitat)
 - la intel·ligència emocional
 - la interculturalitat
- Les activitats desenvolupades des de la classe de Religió (BAT) o les xerrades que es fan sobre temes de moral a Formació Professional
- Les campanyes solidàries que es desenvolupen a l'escola:
- Campanya de l'arròs
 - Campanya dels Súpers
 - Campanyes per PROIDE i Fundació Comtal
 - Recollida de residus
- En les competències incloses en les programacions de les respectives matèries i crèdits

4.3 La Comissió de convivència

El centre té constituïda una comissió de convivència amb la **composició** següent:

- El Director del centre
- Un representant del professorat membre del Consell Escolar.
- Un representant de les famílies membre del Consell Escolar.
- Un representant dels Alumnes membre del Consell Escolar.
- La Coordinadora pedagògica

El Director proposarà al Consell Escolar els membres que l'han de representar a la Comissió de convivència.

Les **funcions** que té assignades la Comissió de convivència són:

- Garantir la correcta aplicació del Decret 279/2006, de 4 de juliol, sobre drets i deures de l'alumnat i regulació de la convivència en els centres educatius no universitaris de Catalunya.
- Resoldre i mediar en els conflictes plantejats.
- Canalitzar les iniciatives de tots els sectors de la Comunitat Educativa per millorar la convivència, el respecte mutu i la tolerància de i entre tots els membres de la Comunitat Educativa.
- Col·laborar en la planificació de les mesures preventives i correctores necessàries per garantir els drets i deures de tota la Comunitat Educativa i per impedir que es cometin actes contraris a les normes de convivència del centre.

La Comissió de convivència es reunirà, durant el curs, un cop com a mínim, preferentment a la seva finalització i s'aixecarà acta del contingut tractat.

5. ASPECTES QUE CONSIDERA EL PLA DE CONVIVÈNCIA

5.1 Nivells d'intervenció

El Pla de Convivència, d'acord amb el Pla Marc de La Salle Catalunya, centra els esforços en dos nivells d'intervenció:

5.1.a L'educació dels valors i actituds que afavoreixen la convivència

Aquest punt pretén abordar tots els processos que han de contribuir que tot l'alumnat sigui competent en la relació amb si mateix, amb els altres i amb el món per tal de garantir-ne l'èxit acadèmic, personal, social i laboral.

5.1.b La resolució de conflictes, seguint el model de les 3 R, d'acord amb la normativa establerta.

Quan es produeixen situacions o deteriorament que atempten la convivència ca tenir previstos els mecanismes d'actuació. El Pla pretén abordar les diferents situacions de conflicte que es poden trobar als centres i proposar accions per recuperar la relació entre les parts en conflicte, reparar-ne els danys i aportar resolucions positives a aquestes situacions.

5.2 Àmbits d'intervenció

Tant els nivells d'intervenció com el marc organitzatiu es treballaran en tres àmbits d'intervenció:

- A. Aula
- B. Centre
- C. Entorn

5.3 Temes a desenvolupar en cada nivell d'intervenció

5.3.a L'educació dels valors i actituds que afavoreixen la convivència

Acollida

Entesa com el conjunt sistemàtic d'actuacions que el centre posa en funcionament per guiar els membres de la comunitat educativa en la vida i cultura del centre.

Coeducació

Té per objecte la promoció d'una educació que potencia la igualtat real d'oportunitats entre nois i noies, homes i dones.

Es cerca l'eliminació de tota mena de discriminació per raó de gènere, la integració explícita de la perspectiva de gènere als continguts d'aprenentatge i el respecte per la diversitat de l'alumnat.

Competència Social

Entesa com a capacitat per relacionar-se amb els altres. És el conjunt d'habilitats cognitives i emocionals que fan possible el desenvolupament com a persones, promouen el respecte, creen comunitat i ensenyen a viure en societat.

Comunicació

La competència comunicativa consisteix en saber expressar-se i interpretar diferents discursos, amb diferent nivell de domini i de formalització. D'entre els elements que hem de tenir en compte a l'hora de comunicar-nos de manera efectiva, cal destacar l'adequació a la situació comunicativa i als diferents contextos socials i culturals.

Educació per a la pau i en valors

L'objecte de l'educació per a la pau és fomentar una cultura de pau i no-violència, juntament amb els valors que fan possible preservar i enriquir la vida de totes les persones.

Cultura de mediació

La mediació és un procés de gestió positiva de conflictes. Parteix del fet que quan es produeix un conflicte no es tracta de "guanyar jo - perdre tu", sinó de "guanyar jo – guanyar tu".

Els processos de mediació resulten molt efectius a l'hora de gestionar els conflictes que es produeixen entre persones que mantenen una relació de manera quotidiana.

Educació Emocional

Entesa especialment en la capacitat de comunicar-se mitjançant la creació de símbols i llenguatges que serveixin per establir relacions harmòniques amb un mateix i amb els altres i establir les relacions amb l'entorn.

Les competències personals relacionades amb l'equilibri emocional són imprescindibles per treballar en equip.

Inclusió

L'educació inclusiva és la que ofereix a tots els infants i joves expectatives d'èxit educatiu, sigui quina sigui la seva procedència, color, sexe, llengua, religió, discapacitat, sobredotació, origen social o qualsevol altra condició.

L'escola que acull tothom ha d'oferir a cada alumne/a allò que li cal per desenvolupar les seves capacitats i treure'n el màxim rendiment.

Símbols identitaris

Entesos com els elements, les formes de vestir o els complements corporals que contribueixen a conformar identitats.

5.3.b La resolució de conflictes, seguint el model de les 3 R, d'acord amb la normativa establerta.

Absentisme escolar i la manca de puntualitat

Fa referència a l'absència/es i retards no justificats d'un alumne/a a l'escola.

L'absentisme no s'ha de confondre amb altres realitats com són la no escolarització, la desescolarització i l'abandó escolar.

L'absentisme i la manca de puntualitat acostumen a ser una pràctica que expressa una actitud de desmotivació davant de l'escola, una forma de transgressió de les normes o una forma de desvinculació enfront de la cultura escolar.

Petits conflictes

L'àmbit dels petits conflictes abasta, pel que fa a l'alumnat, el conjunt de conductes contràries a les normes de convivència del centre i, també, aquelles interaccions que encara que no estiguin tipificades en el R.R.I. són font de malestar o dificulten el dia a dia. Es tracta, majoritàriament, de situacions de conflicte interpersonal que, amb la formació i les eines adients, els alumnes poden solucionar per si mateixos.

Conflictes greus

Es consideren conflictes greus les situacions de violència verbal o física que perjudiquen notablement la convivència en el centre, que generen sentiments d'indefensió, inseguretat i ansietat en els membres de la comunitat educativa.

En cas de conflicte greu es requereix l'aplicació immediata del règim disciplinari previst al Decret de Drets i Deures de l'alumnat no universitari (DOGC 4 de juliol de 2006), i les concrecions que cada centre n'hagi fet el R.R.I.

6. PLA D'ACCIÓ

Nivell d'intervenció

6.1 L'educació dels valors i actituds que afavoreixen la convivència

ACCIONS:

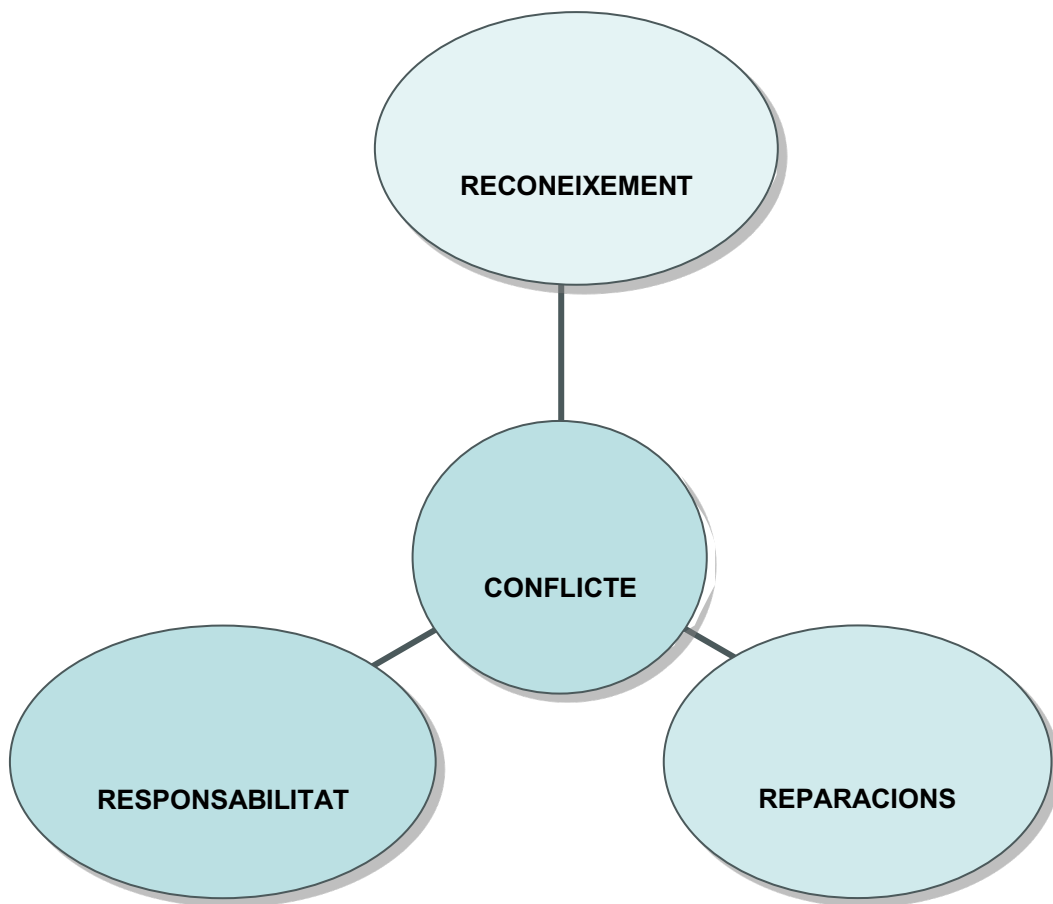
Què?	Qui?	Quan?
Activitats programades al PAT referides a aquest nivell d'intervenció	Coordinador de tutories i Equip de Tutors/es	Programació del PAT
Activitats i campanyes solidàries	Equip de Pastoral i Equip de tutors/es	Programació de curs
5 minuts de reflexió	Professorat	Cada dia
Dia de la pau i la no violència	Equip de Pastoral	Gener
Revisió dels Formats de treball del centre per incloure-hi la perspectiva de convivència	Equip Directiu	Cada cop que es generi un Format de treball nou
Revisió dels Formats de treball del centre per excloure-hi el llenguatge sexista	Equip Directiu	Cada cop que es generi un Format de treball nou
Documentació i difusió de material relacionat amb la convivència	Equip Directiu	Cada cop que es generi un Format de treball nou
Formació de professors sobre mediació i resolució de conflictes	Equip Directiu	Pla de Formació
Registre de situacions conflictives que hagin requerit una intervenció de mediació o sanció	Equip Directiu	Cada cop que hi hagi un conflicte
Avaluació continua del Pla de convivència i elaboració de propostes de millora	Equip Directiu	Final de curs

6.2 La resolució de conflictes, seguint el model de les 3 R, d'acord amb la normativa establerta.

La **mediació** basada en el model de les 3 R té les fases següents:

- **Reconeixement** del dany que s'ha causat
- Assumpció de la **Responsabilitat** dels fets
- **Reparació** del dany

Si esquematitzem el procés el resultat és

7. REFLEXIÓ FINAL DEL PLA DE CONVIVÈNCIA MARC DE LA SALLE CATALUNYA

L'escola, tota sola, no pot aconseguir el model desitjat i que, de vegades, ens pot semblar "utòpic". De vegades, continuem funcionant amb una escola hereva de la societat industrial i que no forma part de la societat de la informació en la qual vivim.

Tenim dues opcions: deixar l'escola com està, i perpetuar així l'exclusió social dels nois i noies amb menys recursos i que viuen situacions de desigualtat o plantejar una transformació de l'organització de l'escola obrint-la a la participació de tota la comunitat educativa, amb l'objectiu comú de superar l'exclusió i el fracàs escolar.

Ben segur que si als centres es donen canvis organitzatius, aquests arribaran a les estratègies metodològiques emprades a l'aula: agrupaments, aprenentatge instrumental dins del marc de la solidaritat i el respecte als altres, aprenentatge cooperatiu, grups interactius... i s'incorporaran a l'aula els recursos necessaris perquè tots els infants/joves aprenguin i disminueixin o desapareguin els problemes relacionats amb el fracàs escolar i la conflictivitat.

També forma part de la interacció el canvi de rols; l'alumnat aprèn a ajudar-se i a compartir esforços, a discutir i a ser solidari en un clima de convivència molt satisfactòria. Quan es treballa des d'un concepte de diàleg igualitari, independentment de la cultura o la classe social a la qual es pertany, l'autoestima i la credibilitat pugen i les interaccions entre iguals basades en el respecte aconseguen reduir el conflicte ja que la comunicació i el diàleg són presents en les activitats d'aprenentatge i de relació quotidianes i, en possibles situacions de conflicte, els infants, joves i adults que viuen, dins l'àmbit escolar situacions relacionals basades en la participació, el reconeixement individual, la comunicació, el diàleg, la negociació... tenen les estratègies de resolució de conflictes incorporades a la seva relació quotidiana amb els altres, poden tractar el conflicte de forma natural i, per tant, el poden resoldre des de l'aplicació d'aquestes estratègies, que empren de forma habitual.

Com s'haurà observat, i no està de més recordar-ho a tall de consideracions finals, aquest Pla es mou en un marc de desafiaments, i, per tant, de contradiccions. Per una banda la contradicció entre convivència i conflictivitat (o violència) i, tot i la urgència d'evitar determinats conflictes, no s'ha de perdre de vista la orientació més ampla que suposa la convivència i la integració de valors.

Per una altra banda, fa una proposta d'actuacions noves en relació a actuacions que s'han anat desenvolupant i que han tingut un valor propi en relació a la construcció de convivència: és tracta per tant, d'integrar experiències.

Finalment intenta fer el reconeixement del valor propi de l'educació, un valor que li és inherent i que amb els plans de convivència adquireix una reelaboració, però al cap i a la fi estem parlant que l'escola compleixi les seves finalitats.

ANNEXS

ANNEX 1- Prevenció dels conflictes. Pautes per al professorat

- Escoltar activament els/les alumnes: empatia.
- Estimular l'eficàcia del grup.
- Afavorir la comunicació.
- Presa de decisions per consens.
- Treballar la cooperació.

1. Escoltar activament els alumnes: empatia

Molts professors topen de manera contínua amb un problema quotidià: per molt ben preparada que portin una classe, organitzades que estiguin les activitats, amb diversos recursos materials i metodològics, en realitat, amb el grup, a l'hora de classe, resulta que no funciona, res surt tal com volíem, especialment als cursos d'ESO.

La necessitat d'acabar el temari, les presses, i també les preocupacions personals per altres qüestions, l'estrès... poden provocar que no escoltem amb prou atenció les experiències, sentiments, problemes, necessitats... de les persones amb les quals treballem: els alumnes. Les vivències personals, problemes, preocupacions, pors... de cada un d'ells no poden deixar-se simplement "aparcats", es manifestaran en el comportament a classe, en la dinàmica del grup, en els processos d'aprenentatge; i la "resposta" que tingui en l'entorn escolar condicionarà l'actitud de l'alumne envers el professorat, els companys, el centre i el sistema. Si l'alumne es sent escoltat i comprès en les seves vivències personals (la qual cosa no vol dir que s'aprovi la seva conducta necessàriament), entendre que aquestes vivències seves tenen sentit, que poden interessar els altres, i podrà iniciar un procés de comunicació significativa

Actuar com a facilitador de l'aprenentatge d'un grup significa fomentar l'experiència personal i interpersonal dels alumnes a classe, donar significat a aquesta experiència seva, sigui quina sigui, crear condicions per a la implicació dels alumnes en una comunicació significativa i actuar de vincle entre les comunicacions per fer possible que neixin d'interaccions en el grup. La nostra presència en el grup, per tant, ha d'estar centrada a intervenir més des de l'actitud i no tant des de les habilitats.

L'inici del procés de comunicació significativa, personal i interpersonal, dins del grup és responsabilitat del professor, en tant la seva funció de facilitador de la comunicació grupal. Consisteix, primer de tot, en l'**escolta activa**, això és, la manifestació clara d'interès per l'altre i pel que li passa. L'escolta activa, també anomenada **empatia**, és una actitud, no una habilitat. Això vol dir que per posar-la en pràctica només cal voler-ho fer, posar-hi la intenció. No calen aprenentatges ni habilitats especials. Consisteix en captar el món subjectiu de l'altre des del seu propi marc de referència, sense judicis per la nostra part, i moure's en aquest món subjectiu, comprendre'l i

manifestar aquesta comprensió a l'altre.

Escoltar activament no és identificar-se amb l'altre, ni projectar el desig que l'altre senti, pensi o faci el que a mi m'agradaria. Significa fer-se pròpia l'experiència de l'altre com si fos la meua experiència, però sense confondre-la i amb absolut respecte de l'altre. No es tracta de valorar, jutjar, premiar, castigar ni decidir res, ni tan sols aconsellar, simplement arribar a entendre el que pensa i sent l'altre per poder mantenir la comunicació amb ell. Quan s'escolta cal suspendre qualsevol temptativa de judici sobre el contingut i l'expressió de l'experiència de l'altre.

L'essencial és escoltar l'altre. Escoltar-lo de manera profunda en la totalitat i integritat de la seva persona, no només algun aspecte concret relacionat amb algun fet o esdeveniment puntual. Amb l'escolta el facilitador ha d'arribar a entendre l'experiència personal de l'altre. Quan això es dona l'altre es sent reflectit en la comprensió del facilitador, es sent comprès, estableix un vincle de confiança i se li obren noves possibilitats de clarificar i manejar el seu món interior.

Per escoltar l'altre cal posar la intenció en no distreure's ni per qüestions internes ni externes i ser perseverant en eliminar qualsevol "renou" psicològic o físic. Cal centrar-se en l'altre i callar. Només té sentit deixar de callar per mostrar a l'altre que l'atens perfectament en repetir el que ha dit o volgut dir, o per demanar-li que repeteixi o clarifiqui alguna cosa.

Les pautes de l'escolta activa són les següents:

- 1 Cercar un lloc i un moment adequats per a la comunicació personal, en funció del nivell d'intimitat que necessita l'interlocutor, si es valora que l'aula no és el lloc adequat.
- 2 Mantenir contacte ocular amb qui es parla.
- 3 Indicar que un està escoltant, tot dient "sí", i afirmant amb el cap.
- 4 No expressar inicialment el propi acord o desacord.
- 5 Respectar les pauses de l'interlocutor. No omplir els silencis.
- 6 No desplaçar el centre d'atenció de la conversa de qui parla.
- 7 Formular preguntes obertes per animar l'altre perquè continuï explicant-se.
- 8 Resumir o reafirmar de tant en tant, per demostrar a l'altre que el seguim.
- 9 Respondre als sentiments que puguin aparèixer darrera les paraules.

La consideració positiva de l'altre és fonamental. Significa apreciar les altres persones sense jutjar-les i saber que tenen recursos per autodirigir-se i créixer. El facilitador ha de posar la intenció en saber esperar, sense ànsies de control, sense voler que l'altre actuï com ell voldria que ho fes.

L'escolta activa implica, també, que el professor estigui present en la relació facilitadora com

realment és, no com li agradaria que el veiés l'alumne. Es tracta de **ser coherents a nivell personal**. Cadascú és allò que experimenta i sent a cada moment. Però si un no és conscient del que està experimentant o si el que comunica als altres no coincideix amb el que realment pensa o sent, aleshores serà molt difícil que pugui mantenir una comunicació personal i significativa amb els altres. En definitiva, la funció que té el professorat de facilitar la comunicació i l'aprenentatge en els grups d'alumnes es basa, en gran mesura, en la manera seva personal d'estar-hi present. Consisteix, com hem vist, en la seva disposició interna de l'**escolta activa** (o empatia) i d'altres dues actituds relacionals complementàries: la **consideració positiva dels alumnes** i la **coherència personal** (o transparència). El facilitador està present en el grup com a persona que escolta, que sap posar els seus propis problemes i conflictes entre parèntesi i és capaç de posar-se realment en el lloc de l'altre i de transmetre-li aquesta comprensió. Aquesta capacitat d'escolta profunda es fa efectiva en un procés de comunicació significativa amb els alumnes quan el professor es fa present en el grup com una persona que aprecia, accepta i respecta l'experiència dels altres i quan ell mateix forma part del grup, com a persona genuïna i vulnerable que percep els seus propis sentiments interns relacionats amb el grup i que els transmet amb transparència i respecte.

2. Estimular l'eficàcia del grup.

Un grup-classe no és un conjunt de persones reunides exclusivament per a un procés comunicatiu i relacional. Evidentment, els grups-classe es formen per realitzar unes accions d'aprenentatge concretes. L'eficàcia en la realització d'aquestes accions determinarà la motivació dels alumnes i el progrés i el resultat final del procés d'aprenentatge que ens hem proposat com objectiu.

L'eficàcia d'un grup es defineix com l'adequació de l'acció als objectius del grup. Cal que el grup tingui, per tant, uns objectius comuns definits amb antelació, que realitzi unes accions dirigides a l'assoliment dels objectius i que avaluï fins a quin punt les accions són adequades als objectius.

Un aspecte fonamental per a l'eficàcia és ajudar el grup a **anticipar els objectius**. En sí mateixos els objectius són, normalment, una cosa externa als subjectes. Es fa necessari, per tant, que els subjectes que formen el grup, d'alguna manera, arribin a posar intenció personal en l'assoliment dels objectius, els facin seus. La intenció és la tendència a actuar cap a una fita, a partir de la comprensió i acceptació d'aquesta fita i de les accions que s'han de realitzar per assolir-la.

A més d'anticipar, un altre factor d'eficàcia és la disposició d'un **mètode de treball que sigui conegut i acordat per totes les persones que formen el grup**. Cal assegurar-se, per a això, que tota la informació està a l'abast de tots els membres del grup. Normalment és millor disposar d'un mètode compartit que d'un que sigui imposat, malgrat aquest darrer pugui semblar "més eficaç" al professor. Quan el mètode és compartit les persones del grup es senten més implicades i compromeses amb la tasca, més motivades, la qual cosa normalment resulta en una major eficàcia

del grup.

Un factor més d'eficàcia és la **seqüenciació i limitació temporal de les diferents accions del grup**. La segmentació del temps exerceix pressió sobre el grup per a que realitzi cada acció en el moment pertinent. Cal un temps per a cada una de les diferents necessitats del grup i cal respectar, evidentment, aquestes necessitats. Hi ha d'haver un temps per a la comunicació afectiva i per a compartir vivències, un temps per al contacte i coneixement dels continguts de la matèria i un temps per a planificar i avaluar l'acció personal. Els temps limitats i segmentats permeten centrar-se en allò essencial del grup i eviten la dispersió. Els membres del grup, en conèixer la distribució dels temps per a les diverses activitats, focalitzen millor la seva atenció i el seu esforç i esdevenen cada vegada més capaços d'ordenar i organitzar la seva activitat i la seva conducta.

La segmentació de la tasca crea la percepció de facilitació i de progrés, la qual cosa genera major implicació i motivació personals. Una temporalització, per altra banda, que imprimeix un ritme d'activitat àgil i animat al grup, optimitza l'eficàcia i la satisfacció.

3. Afavorir la comunicació.

Una bona comunicació és fonamental en el procés d'aprendre a resoldre conflictes de forma no violenta, ja que el diàleg és una de les seves principals eines.

Cal treballar els diferents canals de comunicació i la seva importància.

D'una banda tenim el canal verbal. És important treballar i observar com encarar que és el canal més utilitzat i més exacte per a un dels apartats de la comunicació, la transmissió del missatge, no obstant això, pot crear moltes confusions i malentesos. Aprendre a establir un codi comú, no donant res per suposat, sinó verificant que realment ens estem entenent i parlem del mateix i/o entenem de la mateixa forma les paraules que estem manejant. Tot això serà especialment rellevant en situacions de conflicte.

Malgrat la importància de la comunicació verbal, no cal oblidar-nos dels canals no verbals i de com la comunicació no només té l'aspecte de la informació (el missatge), sinó també l'aspecte relacional que fa que un mateix missatge es pugui interpretar de formes molt distintes. Són canals que ens van a permetre millor transmetre emocions, sentiments,... que molt habitualment estan darrere de les posicions o postures que prenem en molts conflictes. Aprendre que hagi una coherència entre els dos aspectes de la comunicació (informatiu i relacional) i entre el que transmeten uns canals i altres, serà fonamental. Si les paraules diuen una cosa i els canals no-verbals diuen una altra es perd credibilitat i confiança. El missatge no arriba i es crea més conflicte i confusió.

Treballar els aspectes de la comunicació implica moltes més coses: aprendre a prendre i usar la

paraula, a expressar-se, a respectar quan la té altra persona, a posar en pràctica tècniques que permetin un repartiment just de la paraula,...

4. Presa de decisions per consens.

Tot el que s'ha dit anteriorment cal posar-lo en pràctica aprenent a prendre decisions consensuades, de forma igualitària, participativa i no-sexista. Anar més enllà de les votacions i les majories, i aprendre a prendre decisions en les quals tothom hagi tingut l'oportunitat d'expressar-se i vegi que la seva opinió s'ha tingut en compte en la decisió final. Per a poder aprendre això cal posar-ho en pràctica, el que suposa cedir parcel·les de responsabilitat/poder i donar espais per a prendre decisions.

Amb aquesta idea de procés es Comença donant l'oportunitat de prendre decisions sobre temes senzills, per a, poc a poc, donar l'oportunitat de decidir sobre coses cada vegada més importants.

5. Treballar la cooperació.

Establir un tipus de relacions cooperatives que ens ensenyin a enfrontar els conflictes entre totes les parts, des del descobriment de totes les percepcions i utilitzant la força de tots i totes en l'objectiu comú. Tècniques que ens permetin descobrir i interioritzar que la diferència és un valor i una font d'enriquiment mutu.

Que ens ensenyin a descobrir els valors de l'altra part, que la veiem com algú amb qui puc col·laborar, amb qui puc aprendre i ensenyar, i no com un enemic a eliminar perquè pensa o és diferent i pot arribar a convertir-se en un obstacle per a les meves finalitats.

ANNEX 2 - Fases per a posar en marxa un procés de mediació

A. Entrada:	1. Acceptació	L'alumnat, el professorat, o alumnat-professorat: han d'acceptar tant la mediació com forma d'abordar el seu conflicte, com a la persona o persones que els ajudaran. Qui fa de mediador ha d'escoltar, desenvolupar la confiança i l'empatia necessària per a ser acceptat per les parts
	2. Recopilar informació:	Qui hi intervingui recaptarà informació: conflicte - persones involucrades, farà una llista de punts a tractar i dissenyarà una primera estratègia sobre la forma d'abordar-los que es presentarà a les parts per a la seva acceptació, tractant amb cada part per separat la mediació o cara a cara: dependrà de factors com: grau de violència, desequilibri de poder, el temor,... que hagi entre les parts.
	3. Establir i acceptar les regles del procés:	Qui hi intervingui ha d'encarregar-se que quedin molt clares i siguin acceptades les regles del procés: <ul style="list-style-type: none"> • Definirà quin és el seu paper i que és el que les parts poden esperar o no d'ella: no prendre partit, no donar la raó, no donar solucions, confidencialitat, vetllar per la claredat de l'acord,... • Definirà què es pot fer i què no durant el procés: escoltar-se, no agredir-se, respectar torns de paraula,... • S'acordarà on, quan i com es desenvoluparà el procés: qui mitja, ha d'aconseguir i garantir un ambient agradable que doni confiança i seguretat a les parts.
B. Explica'm	<p>Cadascú explica LA SEVA història, percepcions, emocions i sentiments. Es tracta que puguin treure tot el que tenen dintre, descarregar-se, però controlant que això no sigui agredint a l'altre. Cal tenir paciència i molt temps, permetre moltes repeticions i molt anar-se per les branques perquè surtin les qüestions més profundes i doloroses. El no donar el temps suficient pot suposar que quedin moltes coses per aflorar i serà un continu obstacle per a seguir avançant en el procés.</p> <p>Objectiu: escolta mútua, 'intercanvi d'informació, l'exteriorització dels sentiments, treure els punts d'acord i desacord,... Es tracta de fer que les parts es comuniquin bé i entenguin el que expressen, així com de tenir cura de la relació i el respecte entre elles.</p>	

<p>C. Situar-nos:</p>	<p>Passar a construir LA NOSTRA història, que identifiqui en què consisteix el conflicte, quins són els problemes que hi ha en la seva arrel, i ens dugui a definir una agenda comuna de punts a tractar i solucionar. Deixar de parlar del passat i avançar, preparant les bases per a construir el futur, deixar les postures a un costat i centrar-se en les necessitats o interessos. Preguntar-se què hi ha darrere de les postures que defensen les parts. Les reformulacions també seran una bona eina.</p>
<p>D. Arreglar:</p>	<p>Desenvolupar la creativitat i cercar i proposar solucions que satisfacin les necessitats d'ambdues parts. Les solucions han de partir de les parts i són elles les quals decidiran. Qui mitja: ajuda (creativitat (pluges d'idees o altres) recordar que ara s'estan fent propostes, no s'estan prenent decisions.) i es preocupen de recollir totes les propostes perquè no es perdi cap.</p>
<p>F. Verificació i avaluació d'acords:</p>	<p>Incloure mecanismes - terminis per a poder verificar els acords i els compromisos que comporten. Estem intentant resoldre els conflictes i , educant-nos, l'avaluació serà important, ens permetrà aprendre d'encerts i d'errors, tant en el procés com en el nostre paper.</p>

ANNEX 3 – REGISTRE D'ATENCIÓ A LA DIVERSITAT

PLA D'ATENCIÓ A LA DIVERSITAT (PAD) - REGISTRE D'ALUMNES				
Nº	DATA	ALUMNE/A	SECCIÓ	ACTUACIÓ